

РЕШЕНИЕ

№ 155

гр. София, 12.11.2019 година

Върховният касационен съд на Република България, второ наказателно отделение, в съдебно заседание на шестнадесети септември две хиляди и деветнадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Татяна Кънчева

ЧЛЕНОВЕ: Бисер Троянов

Петя Шишкова

при секретар Илияна Рангелова и в присъствието на прокурора от ВКП Явор Гебов, като изслуша докладваното от съдията Шишкова КНД № 579/19г. по описа на Върховния касационен съд, за да се произнесе, взе предвид следното:

Касационното производство е по реда на чл. 346, т. 1 от НПК.

Образувано е по повод на постъпила касационна жалба от името на подсъдимия И. Д. И. срещу решение № 14 от 27.03.19г., постановено по ВНОХД № 243/2018г. на Апелативен съд–гр. Бургас, с което е потвърдена присъда № 220/20.09.18г. по НОХД № 255/18г. на Бургаския окръжен съд. Подсъдимият е признат за виновен в това, че на 20.08.17г. в [населено място],[жк], [жилищен адрес] вх.“*“, умишлено умъртвил Н. Л. Й., като убийството е на малолетно лице и е извършено по особено мъчителен за убитата начин, поради което и на основание чл.116, ал.1, т.4 и т.6, вр. чл.115, вр. чл.63, ал.1, т.1 от НК, му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от осем години при първоначален „общ“ режим. Оправдан е по обвинението за убийство, извършено с особена жестокост. Осъден е да заплати на М. С., майка на убитата, обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 150 000лв., държавна такса върху уважената част от гражданския иск и направените по делото разноски.

В жалбата се релевират и трите касационни основания по чл.348, ал.1 от НПК и се иска отмяна на решението и оправдаване на подсъдимия, алтернативно, делото да бъде върнато за ново разглеждане, решението да бъде изменено, като бъде приложен закон за по-леко наказуемо престъпление – такова по чл.124 от НК, наложеното наказание и присъденото обезщетение да бъдат намалени.

Аргументите за допуснати съществени процесуални нарушения са свързани с неспазване разпоредбата на чл.390 от НПК, лишаване на подсъдимия от възможност да се ползва от редуцирано наказание в резултат на проведено съкратено съдебно следствие, включване в доказателствения материал чрез показанията на св.К. на обяснения, снети в отсъствие на родителите, педагог и психолог, игнориране на показанията на свидетел-очевидец, неизясняване на съществени въпроси и на причините за противоречия в експертизите. Според адвокатата на И. материалният закон е нарушен, тъй като правилната квалификация на деянието е по чл.124 от НК. Наказанието е явно несправедливо поради несъобразяването му с многобройните и изключителни смекчаващи обстоятелства.

В съдебно заседание защитникът поддържа жалбата.

Родителите на подсъдимия се солидаризират с доводите в жалбата, твърдят, че И. не е агресивен, че доказателствата сочат, че е бил с пострадалата, но не и че я е убил.

Гражданският ищец С. и повереникът ѝ молят решението да бъде оставено в сила.

Представителят на отдел „Закрила на детето“ в АСП не изразява становище.

Прокурорът намира, че искането за изменение или отмяна на решението следва да бъде уважено, тъй като деянието е извършено с евентуален, а не с пряк умисъл. Не намира допуснати нарушения на процесуалния закон.

Подсъдимият заявява, че е невинен.

Върховният касационен съд, второ наказателно отделение, след като обсъди доводите на страните и извърши проверка на атакувания съдебен акт в пределите по чл. 347, ал. 1 от НПК, намери следното:

Правомощията на касационната инстанция определят поредността, в която да се разгледат многобройните доводи, изложени в жалбата. Правилното

приложение на материалния закон е възможно едва след пълното, всестранно и обективно изясняване на фактите, включени в предмета на доказване, на тях се основават и изводите за тежестта на деянието, обществената опасност на дееца и другите смекчаващи и отегчаващи обстоятелства от значение за наказанието. По тази причина на първо място отговор следва да получат въпросите дали предходните съдебни инстанции са допуснали съществени нарушения на правата на подсъдимия, дали съдебният състав е бил законен и дали при установяване на фактическата обстановка са спазени правилата за събиране и проверка на доказателства.

Твърденията на защитника, че първоинстанционната присъда е постановена от незаконен съдебен състав, са аргументирани с допуснато нарушение на чл.390, ал.2 от НПК. В акта по чл.247а, ал.2 от НПК, съдията-докладчик в Бургаския окръжен съд е разпоредил да бъдат определени на случаен принцип трима съдебни заседатели за участие в разглеждането на делото, без да указва, че е необходимо да са учители или възпитатели. Апелативният съд е изискал справка за квалификацията на съдебните заседатели, и е установил, че Д. С. има висше икономическо образование и магистърска степен по право, работи в дирекция „Икономика и стопански дейности“ на [община], Д. Д. е с висше образование по международен туризъм и е управител на заведение, а Я. Г., завършил висше образование по немска филология, работи като учител и възпитател в С. по дървообработване и колеж по туризъм. Във въззивното решение е прието, че действително само един от тримата съдебни заседатели има качеството учител и възпитател, но така допуснатото процесуално нарушение не е съществено, защото високият образователен ценз позволява и на другите двама да се справят със спецификите при разглеждане на делото и определяне на наказанието, произтичащи от непълнолетието на подсъдимия. Становището на апелативния съд следва да бъде споделено. Присъдата не е постановена от незаконен състав. Отменително основание по чл.348, ал.3, т.3 от НПК според правната теория и съдебната практика е налице, когато не са спазени изискванията за участие на съдии и съдебни заседатели, когато броят им не е съобразен със закона, когато не са избрани по съответния ред, когато за някой от тях е съществувало основание за отвод, т.е. когато са нарушени разпоредбите на чл.28 и чл.29 от НПК. Останалите процесуални нарушения извън

„абсолютните“, каквото е това на чл.390, ал.2 от НПК, следва да бъдат преценявани според отражението им върху процесуалните права на страните, гарантиращи справедливост на процеса и правилност на съдебния акт. Смисълът на изискването съдебните заседатели да са учители или възпитатели е в създаването на законова гаранция, че съдът разполага с известни познания в областта на детската психология, правата на децата, подходящите техники за извличане на информация, общуването на език, пригоден за деца, ефикасността на различните методи за въздействие и превъзпитание. Същото процесуално право на непълнолетния подсъдим – да получи отношение, съобразено с възрастта му, степента на образование и социална зрялост, е гарантирано и чрез участието на педагози, психолози и социални работници в съдебното заседание. Същевременно, липсва изискване за допълнителна квалификация на съдиите, които участват в разглеждането на делата с непълнолетни подсъдими. Очевидно законодателната идея е, че не е необходимо всички членовете на съдебния състав да са със специфична професионална компетентност, след като решенията се взимат от колегиален орган. При това положение следва да се приеме, че с оглед участието в съдебния състав на заседателя Г., нарушението на чл.390, ал.2 от НПК не е съществено и не налага отмяна на присъдата.

Не се констатира допуснато съществено процесуално нарушение, изразяващо се в лишаване на И. от правото да получи по-леко наказание след провеждане на съкратено съдебно следствие по реда на чл.371, т.2 от НПК. Важно е да се подчертае, че диференцираната процедура и съдебното производство по общите правила, не се намират в съотношение на по-благоприятен към по-неблагоприятен процесуален закон. Предимството, което произтича от налагане на наказание при условията на чл.58а от НК компенсира дерогацията на основни права, като това да оспорва обвинението, да участва в събирането и проверката на доказателствата, да установява нови факти. От друга страна разглеждането на делото по общия ред позволява законовите гаранции за спазване на основните начала и принципи в наказателния процес да се проявят в най-пълна степен, т.е. само по себе си не би могло да представлява процесуално нарушение. Такова би било налице, само ако съдът откаже провеждането на съкратено съдебно следствие без основателна причина при наличие на законовите предпоставки. За санирането на такъв

порок не е необходима отмяна на акта, а единствено намаляване на наказанието при условие, че в хода на проведеното съдебно следствие по общия ред са установени същите факти, описани в обвинителния акт. В конкретния случай не е налице незаконосъобразен отказ от провеждане на съкратено съдебно следствие, защото липсва изразено желание от подсъдимия. В разпоредително заседание упълномощеният защитник е заявил, че не желае провеждане на съкратено съдебно следствие и че има съмнение дали въпреки че е консултирал клиента си, И. разбира каква би била ползата за него, ако избере съкратената процедура. Самият подсъдим категорично е отказал съкратена процедура, родителите му - също. Социалният работник от отдел „Закрила на детето“ не е възразил. Никоя от страните не е пожелала допълнителна информация и за съдебния състав не е възникнало задължение да продължи обсъждането на въпроса по т.4 на чл.248, ал.1 от НПК. Във връзка със съкратеното съдебно следствие правомощията на съда са служебно да насрочи предварително изслушване по реда на чл.370, ал.1 от НПК и при изразено желание да разясни същността на процедурата и последиците от нея според избрания вариант по т.1 или по т.2 на чл.371 от НПК, но не и да настоява за признания, изтъквайки „очевидната полза“ /според израза на адвоката/ от тях. Не са съществували признаци, че И. желае да признае фактите по обвинението. В досъдебната фаза не е имало негови или на защитника му изявления в този смисъл, не са депозираны обяснения, потвърждаващи възприетата от прокуратурата фактическа обстановка. Пред съда е изразена позиция, несъвместима с приложението на чл.371, т.2 от НПК – сочени са основания за прекратяване на производството, направени са доказателствени искания.

В тази процесуална ситуация решението на съда да разгледа делото по общия ред е било единственото законосъобразно, а всяка проява на настоятелност от негова страна би граничила с нарушение на презумпцията за невиновност. Както е известно, предпоставките за провеждане на производството по чл.371, т.2 от НПК, са признанието да се подкрепя от доказателствата, приобщени в досъдебната фаза, както и да е спазен надлежният ред при събирането им. Прекомерната активност в насърчаването на подсъдимия да избере този процесуален ред би породила съмнения, че съдът вече е изградил вътрешното си убеждение по въпроси, които следва да

получат отговор едва с присъдата - за обосноваването на обвинителния акт и годността на доказателствените средства.

Възраженията на жалбоподателя срещу позоваването на показанията на св.К. за установяване вината на подсъдимия И. са основателни и се споделят напълно от настоящия съдебен състав. Вярно е, че не съществува формална законова пречка за разпита му като свидетел, но забраната по чл.118 от НПК следва да се разграничи от принципа, че решението не може да се основава на факти, които не са установени по надлежния процесуален ред. Св.К. заема длъжността началник на криминален сектор в ОД на МВР-Бургас. В работата по случая се включил още от момента на получаване на сигнала за намерено тяло в кабината на асансьор. Проверката на входящите разговори на пострадалата показала, че последното обаждане е от номер, регистриран на бащата на подсъдимия. По тази причина К. и колегата му началник на криминален сектор в IV РПУ-Бургас, посетили дома на И.. Около 02.00ч.-03.00ч. го събудили, за да му зададат въпроси. По думите на свидетеля той бил „уплашен, стреснат“, отговарял кратко, като постоянно променял показанията си. Нито майка му, нито друг член на семейството са присъствали на този разговор, въпреки че били в жилището. В началото, без да признава за убийството, подсъдимият споменал името на жертвата. Тъй като то не било оповестено публично, полицейските служители го заподозрели и провели обстоен разпит. Така придобитата и възпроизведена в свидетелските показания на св.К. информация не може да бъде ползвана при постановяване на присъдата. Тя е доbita в нарушение на чл. 6 §§ 1 и 3 от ЕКЗПЧОС, на Директиви № 2012/13/ЕС относно правото на информация в наказателното производство, № 2013/48/ЕС относно правото на достъп до адвокат, № 2016/343/ЕС относно укрепването на някои аспекти на презумпцията за невинност, и № 2016/800/ЕС относно процесуалните гаранции за децата, които са заподозрени или обвиняеми в рамките на наказателното производство, както и на разпоредбите на националното законодателство, съобразени с тях. Независимо, че първоначално И. е потърсен като свидетел, от момента, в който негова реплика е дала основание да бъде заподозрян, разпитът е следвало да бъде преустановен. Гаранциите за упражняване на правото се предоставят на всеки, който е обект на “наказателно обвинение”, а такова съществува и когато поради подозрението, че е извършило престъпление, лицето е съществено засегнато

от действия на властите срещу него. Възрастта на И. към този момент /15г. и 2м./ го определя като дете, а леката умствена изостаналост – като лице в уязвимо положение. Обстановката, в която е бил поставен – внезапно събуден от сън в ранните часове в тъмната част на денонощието, разпитван от двама полицейски служители без присъствието на близки, неспособен да осмисли напълно случващото се поради личностови особености, внася сериозно съмнение в достоверността снетите обяснения. Подсъдимият не е бил предварително уведомен за правата си, включително за правото да запази мълчание и да не се самоуличава, разпитът е проведен в отсъствието на адвокат и на родител, не е поискано становище от психолог или психиатър. Инкорпорирането в доказателствения материал на обяснения, снети в нарушение на установения ред, чрез преразказването им от полицейски служител, представлява заобикаляне на закона и не следва да бъде толерирано. Надлежащият способ за отстраняване на допуснатото процесуално нарушение е изключването на частта от показанията на св.К., отнасяща се до наученото по време на беседата с подсъдимия от доказателствената маса.

В конкретния случай игнорирането на по-голямата част от информацията, съобщена от св.К. не налага отмяна на решението и връщане на делото за ново разглеждане, тъй като и без нея фактическата обстановка остава безспорно изяснена и непроменена. От мотивите на въззивния акт е видно, че всяко едно от обстоятелствата, до които се отнасят показанията му, е било вече установено с помощта на други доказателства и доказателствени средства.

Най-същественото сред тях е авторството на деянието. Фактическият извод, че И. е извършител, видно от мотивите на въззивното решение, е базиран на множество едноточни, взаимно подкрепящи се и безпротиворечиви източници. На първо място сред тях са обясненията на самия подсъдим, снети по надлежен ред. Както по време на разпитите му като обвиняем в досъдебното производство, така и при изслушването му в съдебното заседание, проведено на 09.08.2018г., той не отрича, че е намушкал Н. с нож в асансьорната кабина на 6-тия етаж в бл.* на[жк]. Обяснява поведението си, с принуда от внезапно появил се непознат с качулка и кожени ръкавици, който насила поставил нож в ръката му и го заплашил с бой, ако не убие момичето. Неизвестният избягал с телефона на Н., но след това се появил пред блока на И. и отново насила го накарал да изхвърли апарата в казана за

боклук. Тази защитна позиция напълно аргументирано е отхвърлена от инстанциите по фактите като несъстоятелна. Изградената версия се отличава с характерното за социално незрели индивиди непознаване на правилата на житейската логика, и е опровергана категорично от останалия доказателствен материал. В атакуваното решение тя е изключена като недостоверна след обстоен анализ и съпоставка с безспорно установените обстоятелства. След изчерпване на процесуалните възможности за изясняване на фактическата обстановка, съдебните състави не са намерили данни за участието на друго лице в убийството. Времевият график на събитията, отразен в мотивите към присъдата и решението е достатъчно прецизен. Посочено е, че И. и Й. са слезли от автобуса в 16.53ч., изминали са известно разстояние, след което около 17.00ч. са срещнали св.П. Т.. Сигналът на тел.112 е подаден в 17.24ч., като от откриването на трупа до обаждането са изминали няколко минути, през които св.Ж. се е качила пеша до етаж си и е разговаряла с близките си. Във входа подсъдимият и пострадалата са пребивавали в продължение на около 10-15 минути. Непосредствено преди деянието ги е видял св.П. Т., който не само, че не е забелязал някой да ги следи, но дори напротив – направило му впечатление, че няма хора, а обичайно се разхождат майки с деца. Когато св.Ж. влязла във входа, също не е срещнала никого. С оглед обстоятелството, че събитията са се развили през горещ августовски ден, непознат индивид с качулка и кожени ръкавици би направил впечатление.

Маршрутът на И. и Й. преди пристигането им в[жк]е надлежно регистриран от камерите за видеонаблюдение на „Б.“ и на „Ц.“. Записите са били предмет на експертно изследване. Вещите лица са визуализирали придвижването им за нуждите на наказателното производство и въз основа на заключенията им предходните инстанции напълно обосновано са приели, че около тях не е имало трето лице. Събрани са достатъчно доказателства за начина на живот и социалния кръг на подсъдимия и пострадалата и не е установен техен познат с мотив или желание да им навреди.

Липсват оставени вещевени следи от друг извършител. Обективните находки от биологичен материал по една от обувките на подсъдимия, по ножа – средство на престъплението, и по телефонния апарат на пострадалата, изхождат само от тях двамата.

Изводът за недостоверност на версията е основан и на последващото поведение на И.. Той не е разказал за упражнена по отношение на него принуда, нито на приятелката си Д., с която се е срещнал малко след случилото се, нито на някой от семейството си.

По надлежния процесуален ред съдът е констатирал и отчетел непоследователната позиция на подсъдимия. За неизвестния нападател И. е съобщил едва в съдебното заседание на 09.08.2018г. Преди това е разпитван двукратно и е поддържал, че когато е намушкал Н. са били сами. Въпреки дадената му възможност, не е обяснил смислено това съществено различие в пресъздаването на събитията. Явното противоречие съдът е преодолял законосъобразно, като е дал вяра на обясненията от досъдебното производство, приобщени чрез прочитането им.

В касационната жалба се възразява срещу отказа на съда да обсъди наличните доказателства и да събере нови, за да изясни дали инициативата за срещата е била на И. или на Й. и дали пострадалата е водила полов живот. По повод на това твърдение, ВКС намери, че в решението е отделено достатъчно внимание на въпроса как се е стигнало до срещата, като обстойно е изследвана комуникацията между Н. и И. по телефона и в интернет. Посочените обстоятелства са част от фактическата обстановка, но не се отразяват на наказателната отговорност, тъй като не е установено преднамерено поведение от страна на подсъдимия, насочено към поставяне на пострадалата в ситуация, улесняваща умъртвяването ѝ, не е повдигнато обвинение за предумишлено убийство, прокуратурата не е въвела квалифициращия признак по чл.116, ал.1, т.9 от НК, нито съдът е констатирал предумисъл, който да отчете като отегчаващо обстоятелство. Според изложената в решението факти, двете деца са постигнали предварително съгласие да се срещнат и Н. Й. е последвала И. в[жк]напълно доброволно. Вярно е, че предложението да пушат наргиле, е само претекст, но съдът е приел, че подсъдимият го е използвал, за да осъществи интимна близост с Н., а не за да я убие. Такова намерение следва да се цени не като укоримо, а като обичайно и разбираемо за младеж на петнадесет години. Очевидно е било възприето и от самата пострадала, тъй като го е информирала, че „нищо няма да излезе“, че си има „гадже“. Описанието на начина на извършване на убийството, съдържащо се в атакувания съдебен акт, категорично сочи на внезапен пряк умисъл – решението за осъществяване на

деянието е възникнало чак в асансьорната кабина, когато пострадалата отблъснала подсъдимия. Според съда именно в този момент той се е ядосал и поискал „да я накаже“. Направеното оплакване няма отношение и към касационното основание по чл.348, ал.1 т.3 от НПК, тъй като при индивидуализацията на наказанието фактът, че И. е бил инициатор на срещата, не е отчетен като отегчаващо обстоятелство.

Поставеният от защитника въпрос за евентуалното „свободно поведение“ на момичето, или възможността вече да е водила полов живот, също няма отношение към отговорността на подсъдимия. Подобна характеристика на жертвата не би променила престъпния характер на деянието и не влияе върху тежестта и обществената му опасност. Отказът на съда да установи ирелевантни обстоятелства не представлява процесуално нарушение.

Касаторът твърди, че са допуснати съществени процесуални нарушения, свързани с изготвените по делото съдебно-психиатрични и психологични експертизи, чиито изводи „не се споделят от защитата“. Настоящият съдебен състав намира това оплакване за неоснователно. Съдилищата е следвало да решат дали с оглед младата възраст – 15г., или поради психични проблеми, подсъдимият е могъл да разбира свойството и значението на извършеното и да ръководи постъпките си. Този въпрос е получил категоричен и детайлно обоснован отговор, след като са положени всички дължими процесуални усилия за изясняването му. Назначената в хода на досъдебното производство експертиза е установила, че въпреки леката умствена изостаналост, И. е бил в състояние на вмняемост и е годен да участва в наказателното производство. Вещите лица са разпитани подробно в съдебно заседание и заключението им е прието, като обосновано и компетентно. Не са констатирани основания за отвод. Първоинстанционният съд е поискал разяснения и убедено е възприел мнението, че интелектуалният дефицит при подсъдимия е по отношение на абстрактното мислене и възможността да схваща сложни понятия, като е изградил добри компенсаторни механизми, а в някои отношения достига дори гранични стойности. От своя страна въззивният съд е задълбочил проверката на възможността И. да носи наказателна отговорност, като е възложил на трите вещи лица – психиатър и двама клинични психолози, допълнителна експертиза, която да съобрази всички допълнително събрани по делото данни, включително и материали, предоставени от защитника. Изготвеното

заключение и разясненията към него не са разкрили никакви противоречия. За да го кредитира, съдът го е подложил на критичен анализ. Обсъдена е и аргументирано е отхвърлена възможността И. да е бил в състояние на физиологичен афект. Възприемането на експертните заключения от страна на съда не разкрива допуснато процесуално нарушение.

Възражението срещу размера на наложеното наказание лишаване от свобода е основателно и искането за изменение на решението в тази му част следва да бъде удовлетворено. Оценката, която въззивният съд е направил на обстоятелствата, имащи значение за индивидуализацията на отговорността, е точна и следва да бъде споделена. Правилно като смекчаващи обстоятелства са отчетени чистото съдебно минало на И., характеровите особености и положителните характеристични данни, а като отегчаващи – наличието на два по-тежко квалифициращи деянието признака и последващото поведение, с което е демонстрирана пълна липса на състрадание. Явната несправедливост на наказанието в конкретния случай се дължи най-вече на неправилно приложение на материалния закон. И двете съдебни инстанции са приложили незаконосъобразен алгоритъм за установяване на границите, в които следва да определят срока на лишаване от свобода. Първата е преценила, че справедливото наказание е „доживотен затвор без замяна“, втората я е коригирала, като е приела, че такова би бил доживотният затвор, но и двете са достигнали до извода, че законовата редукция следва да се извърши по реда на чл.63, ал.1, т.1 от НК. Този подход е в разрез с точното приложение на правилата за замяна на наказанията за непълнолетни. Когато в особената част на наказателния кодекс за дадено престъпление е предвидена алтернативна санкция, ако подсъдимият е непълнолетен, тогава двете алтернативно предвидени наказания следва на основание чл.63 НК да се заменят, и в рамките на получените след замяната наказания трябва да се определи наказанието на непълнолетния. Ако обвинението е за престъпление по чл.116 от НК, който предвижда алтернативна санкция лишаване от свобода от 15 до 20 години, доживотен затвор или доживотен затвор без замяна, ако подсъдимият е непълнолетен, наказанията доживотен затвор и доживотен затвор без замяна трябва да се заменят на основание чл.63, ал.1, т.1 от НК с лишаване от свобода от 3 до 10 години, а наказанието лишаване от свобода от 15 до 20 години да се замени на основание чл.63, ал.1, т.2 от НК с лишаване от свобода

до пет години. В така определените по реда на чл.63, ал.1, т.1 и т.2 от НК рамки следва да се определи наказанието на непълнолетния подсъдим /Р №50/1978г. I н.о. на ВС/. Предходните инстанции са преценили като справедливо наказанието лишаване от свобода за срок от осем години, определено при лек превес на отегчаващи вината обстоятелства, като са съобразили, че е с година и половина над средния размер. Всъщност наложеното наказание го превишава с почти три години, поради което следва да бъде намалено. С изменение на въззивното решение и редуциране на срока на лишаването от свобода от осем на шест години, ще бъде постигнато едновременно точно приложение на материалния закон и справедливост на наказанието.

Жалбата съдържа и доказателствени искания, които не биха могли да бъдат уважени. Касационната инстанция контролира само правилното приложение на закона и не притежава каквито и да било правомощия да проверява установените по делото факти, още по-малко да приема нови фактически положения.

Твърдението за прекомерност на уважената част от гражданския иск е без конкретни аргументи. Касационната инстанция не споделя тезата, че присъденото обезщетение от 150 000лв. надвишава необходимото за справедливо обезщетение на майката за претърпени неимуществени вреди от загубата на 11-годишното ѝ дете.

Водим от горното и на основание чл.354, ал.1, т.1 и ал.2, т.1 от НПК, Върховният касационен съд, второ наказателно отделение,

Р Е Ш И :

Изменя решение № 14 от 27.03.19г., постановено по ВНОХД № 243/2018г. на Апелативен съд–гр. Бургас, като намалява срока на наложеното на подсъдимия И. Д. И. наказание лишаване от свобода от осем на шест години.

Оставя в сила решението в останалата му част.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.